

Borsodi L. László
MIELŐTT A SZELLŐK

*„akár a balzsamágyak,
amelyek illatos füveket teremnek”
(Énekek éneke 5,13)*

ELSŐ ÉNEK

Nem csatangolsz más nyájak után,
többé nem őrzöd mások szőlőjét,
ma már a saját gidáidat terelgeted,
a magad szőlőjét vigyázod hajnaltól estig.
Szemedből fecskék röppennek tova,
és minden tavasszal visszaszállnak.
Finom arcodat felém fordítod,
illatod orromba, ízed számba költözik.
Kezünk összefonódik, mint az indák,
jöhet éjszaka, eső, villámlás, földrengés,
egymásnak adjuk s betöltjük hiányaink.

MÁSODIK ÉNEK

Ülünk a forró fák alatt, ülünk csendesen.
A múltadban jársz, a múltamban járok,
de nem szakítunk egymás fájáról,
megvárjuk, míg jelenünk összeér.
És akkor előbb a tekintetünk kezd keresni,
majd lassan elindul egymás felé a kezünk.
Árnyékot találunk magunknak egymásban,
hozzánk szelídülnek kölcsönvett szavak.
Nem hagyjuk, megzavarjanak szarvasok,
rókák, medvék, föld alól istenek,
s útra kelünk, mielőtt a szellők feltámadnak.

HARMADIK ÉNEK

Hajnal van. Alszik. Ki tudja, merre jár.
Gazellák, erdők, kék ég, ne ébresszétek fel!
Fel ne ébresszétek, hagyjátok aludni,
fák között csatangolni, tengervízben úszni!
Hagyjátok, álmában forduljon felém,
hallgathassam, ahogy a szíve dobog,
érezhessem, ahogy lélegzése ki-be árad,
láthassam, ahogy nyelvével száját érinti,
és onnan, ahol csak ő van, rám mosolyog.
Hagyjátok, én űzhessem el tőle rémeit,
s ne nézzetek oda, amikor ráborulok.

NEGYEDIK ÉNEK

Szemeid, mint a fecskék röpte,
mosolyod, ahogy csivitelnek,
hajad, akár a vízesés,
fogaid gyémánt, spinel, topáz,
ajkaid karmazsinnyílás,
szád szamóca, málna, áfonya,
füled tölcsérjázmin,
nyakad csipkézett torony,
melled ikerhalmok, őzgidák,
hasad völgy, mindenhol virág, virág,
öled barlang csermellyel, patakkal,
lábad ösvény, mely végtelenbe visz,
ahol nincs árnyék, homok, kő,
csak a nagy kék, csak a Nap, a tenger,
csak balzsam, mirha, tömjén és áloé.

ÖTÖDIK ÉNEK

Lógott rajtam ing, kabát, elnyüttem több pár cipőt,
gyűrött volt testem, lelkem, mire ajtódra rátaláltam.
De amikor finom kezeddel elfordítottad a kulcsot,

és én halkán beléptem, nem kérdezted, merre jártam,
milyen volt befalazott városban tengődni éveig,
miért verték véresre arcomat az örök a kapuknál.
Csak némán a konyhádba, a szobádba tereltél,
rám néztél, és én mindent, mindent feledtem.
Csak feküdtünk bársonyos lámpafényben,
várva, összeérjen, mi külön-külön élhetetlen,
és illatoddal – mint virágok a fákat – betakartál.

HATODIK ÉNEK

Olyan vagy, mint egy elzárt kert,
hol sűrű lombok hajolnak a patakra,
a hepehupák hajlatai titkok tudói,
hajtásaiddal nem tud betelni a szem,
a fű között alma, körte, szilva, barack,
az eper, a málna végigcsorog dombjaidon,
az árnyékos bokrok csigák szállása,
földedben erecskék cikáznak hangtalan.
Olyan vagy, mint lepecsételt forrás,
melyben megszűnik a közel, a távol,
hozzá hajolok, és magába húz, mélyébe zár.

HETEDIK ÉNEK

Hallgat a fákon az eper,
a bokrokon az áfonya,
a szellő szelíden szöszmötől,
a fűben csigák száguldanak,
a madarak röpte égbe simul.
Ahogy a délután a kerten,
végignyúlsz te is a napágyon.
Illatok zsongják körül testedet,
szép árnyékod mozdulatlan,
akár a diók fent a magasban.
Öledből szilvákat szemelgetek.

NYOLCADIK ÉNEK

Te lettél utcám, kertem, házam,
én építettem föléd tetőt.
Házad lettem, otthonod,
te emeltél bennem lépcsőt,
világokra nyitottál ablakot.
A nagy kék hullámsík előttünk,
nem engedünk partot a szemhatárnak.
Messze járnak cápák, bálnák,
csak a delfinek üzennek nekünk.
Bort kortyolgatunk, illatod fahéj,
ízéd szőlő, gránátalma, méz,
tapintásod... balzsamos szavak...
A delfineknek így felelünk.

Vendégének

Szép vagy, szerelmem, elbájolóan szép!
Olyan vagyok, mint a völgyek lilioma.
Támadj fel, északi szél, siess, déli szél!
Járd át kertemet, hadd szálljon illata!
Akkor eljön kedvesem a kertjébe,
hogy élvezze pompás gyümölcseit!
*Kedvesem benyújtotta kezét a nyíláson,
erre megremegett a bensőm.*
*Ki az, aki úgy ragyog, mint a hajnal pírja,
ki az, ki olyan szép, mint a telihold?*
A diófásba mentem, hogy megnézzem,
fakad-e élet a völgynek aljában,
hogy lássam, kihajtottak-e a szőlők,
s virágba borultak-e a gránátalmafák.
*Illatot árasztanak a szerelem almái,
sok pompás gyümölcs hever ajtónk előtt.*
*Frisset is, régít is tettem el neked,
és fűszerezett borral is kényeztetlek.*
Mert olyan a szenvedély, mint az alvilág.
És mint a halál, olyan erős a szerelem.

Kolozsvár – Kolozs, 2023 szeptembere